

Бъдещето:

Посред нощ кучето робот се разляя някъде из сметището. Полупиян, Хари Соубек надигна огромното си, подуто от бира туловище от дивана. Караваната се залюля, докато той си проправяше път към вратата. Взе пушката си от стойката за чадъри. Хвърли поглед към сина си, заспал на дивана, но изтърсакът не се беше събудил. Отвори вратата, сумтейки, и пристъпи навън.

През боклуците имаше най-различни пътеки и Хари ги знаеше всичките. Затътри се покрай купчина механизирани градински гномове – някои все още махаха или вдигаха среден пръст за поздрав: всяко материално увлечение през последните петдесет години си имаше собствена купчина в сметището, което се мъдреше върху някогашен град. Хари поспря, клатушкайки се, загледа се в най-близкия гном. Беше му отнесъл главата преди няколко месеца със същата тази пушка, която държеше в ръцете си. Проклетията още махаше. Начумерен, Хари продължи нататък.

Роботизираните кучета пазачи бяха нервни твари. Като нищо Пружинко се бе разлютил на някой щурец в консерва. Здрав шут в главата щеше да му затвори устата, а ако не – Хари щеше да му я напълни с дванайсети калибър.

– Виждаш ли, момче? – измърмори той, все едно синът му крачеше зад него, както правеше често, докато Хари обхождаше сметището. – Това получаваш с докторат по астрофизика. А небето? Някога можеше да видиш звездите! Представи си само!

Премина между две високи колони сплескани бензинови коли, които старателно ръждяваха, докато чакаха реда си за рециклиране. В горещината разваленото машинно масло смърдеше здраво.

– В летни вечери като тая, хлапе... направо да ти извадят очите, така светеха тия ми ти звезди! И си казах, майната му, записвам астрофизика. Е, майната ѝ и на нея! Не съм бил още роден, когато са пратили последната совалка в нафталина. И после? Нищо. А, да, облаците скриха всичко. Ей така, завинаги! Както и да е. Затова смених специалностите. Друг докторат: медийни науки – готино, нали? Проучвания пред телевизора, красота... – Направи пауза, за да се оригне. – Едно време си мислех, хлапе, че като пораснеш, ще сме „Телепортирай ме, Скоти“ и тям подобни. Но малоумниците, дето винаги са ни командвали, еми, все така си ни командват. И сме пребани.

Като свърна покрай последната купчина коли, Хари Соубек се закова на място.

Пружинко, кучето пазач, стоеше пред две невъзможно високи, призрачни фигури в някакви блестящи костюми. Над кучето кръжеше петънце светлина, пулсирайки в синхрон с предварително записания му монотонен лай. Зад създанията, над купчините боклуци на фона на сребристото небе, се издигаше огромен черен силует.

– Да му се не види – прошепна Хари.

Пружинко чу и се завъртя. Муцуната се отвори на пантите си и роботът проговори:

– Натрапници, господарю! Предлагам команда „Ухапи“! Или команда „Подгони“! – Създанието махаше с мизерната си разкривена опашка. – Или „Убий“? Моля те, господарю! Моля те! Команда „Убий“! Команда „Убий“! Всички да повтарят след мен, команда „Убий“, команда „Убий“!

– Млъкни – рече Хари, пристъпвайки напред.

Не можеше да види добре на какво приличат извънземните. Все едно специалните ефекти вървяха заедно с това да си напреднала цивилизация или нещо такова. Ту се появяваха, ту примигваха и изчезваха като остатъчни образи, но Хари горе-долу успя да отличи издължени лица, черепи като луковици и три очи или нещо подобно на тях между високите широки чела и остриите брадички.

– „Убий“? – умолително повтори Пружинко.

– Мне. Свържи ме с... уф, мамицата му. Няма значение. Каквото и да ми хрумне, все ще свърши зле. Военновъздушните? Армията? Полицията? Министерството на отбраната? ЦРУ? ФБР? НСО? Профсъюзите? Все зле, Пружинко. Като в Денят, в който Земята спря. Параноя, ужас, глупост, паника, конспирации, всичко ми е ясно, като на филм. Помниш ли какво бяха филмите, Пружинко?

– Купчина двайсет и шест, господарю: видеокасети и дивидита. Оттам продължаваме по пътека тринайсет, докато стигнем...

– Млъкни и ме остави да помисля – прекъсна го Хари, примижвайки срещу извънземните. В този момент сияещото петно заговори на идеален американски.

– Състояние на Трансцедентност? Раят ли е това?

– Не – каза Хари. – Нюарк, щата Ню Джързи.

Петното запулсира бързо а после каза:

– Уф. Мамицата му.

– „Убий“?

Хари вече дочуваше глухия тътен на хеликоптери, които приближаваха бързо.

– Стой на място, куче. – Подпря пушката на рамо и направи крачка към извънземните. – Идват проблеми, приятелчета. Вярвайте ми, чел съм сценария.

Хари се завъртя, когато чу тупуркащи крачка – синът му с пижамата си на „Стар Трек: Ентърпрайз“, втурнал се към тях, ококорен.

– Тате! Първи контакт! Вулкани!

– Де да бяха, момче. По-скоро... идиоти.

– Гледай какъв кораб! Телепортирай ме, телепортирай ме!

Пружинко отново размаха опашка и заповтаря:

– Всички след мен, „Телепортирай ме, телепортирай ме!“.

Хари въздъхна и пробва отново.

– Ей, извънземните! Връщайте се в кораба и си бийте камшика. Пронто! Мъжете в черно пристигат. Всичко ще замине на майната си всеки момент.

Петното трепна и рече:

– Дискорпоралният преход – недовършен. Заминаване на майната си – потвърдено. Рай – недостигнат. Ню Джързи. Земя. Човеци. Квази-интелигентна раса XV-27, категория: безсмислени. Оценка на интелекта: неефективен. Фаза на културно развитие: епоха на мастурбацията, в ход. Съобщение към флотилията в орбита: „Рекалибрирайте параметрите на Възнесението, духовен преход в нематериалното възможно най-скоро“, мамка му. Скрити последици от изоставена технология... на кого му пука? Пръждосваме се.

Петното изчезна. Миг по-късно го последваха двете извънземни.

Корабът остана.

– Тате!

– Да, сине?

– Оставиха вратата отворена!

– Виждам. – Хари пак се оригна. Вече чуваше сирените и свистенето на хеликоптерните перки. През мъгливото, мрачно нощно небе си пробиваха път мътни прожектори.

– Тате?

– Да?

– *Безплатно возене?*

Хари се обърна към Пружинко.

– *Куче! Имам задача за теб.*

– *Задача, господарю? Чудесно! Задача! Дайте команда!*

– *В караваната има една каса бира, двайсет и четворка. Вземи я и я донеси. Имаш две минути.*

Кучето робот изхвърча по най-близката пътечка.

Хари се усмихна на момчето си.

– *Нищо не крадем, нали така?*

– *Не! Не крадем!*

– *А и както разбрах от онова петно, в орбита има цяла флотилия от тия шибани машини. Значи тая не е нещо специално, нали?*

Синът му се втурна към кораба, увиснал малко над земята. Пред отворения вход се материализира рампа. Хлапето мигом изчезна вътре.

Откъм портата на сметицето се дочу рязък пукот – трошаха катинарите. Ръмжейки под нос, Хари се затътри напред.

– *Да върви на майната си това куче!* – *измърмори и сложи крак на мъждукащата рампа.*

– *Господарю!*

Пружинко пристигна, касата – закрепена за рамото му.

– *Браво на теб!* – *възкликна Хари. – Изключи магнитното поле, а така, вече я държа. Да вървим, Пружинко!*

– *Космос!* – *извика кучето. – „Убий“!*

Хари извади един кен, отвори го и отпи. В двора се чуваха коли, а над най-близките купчини боклуци проблясваха светлини. Хари стигна края на рампата и пристъпи в малко, овално преддверие.

– *Прибери рампата – пробва той.*

Рампата изчезна.

Ухилен, Хари отпи отново и рече:

– *Затвори вратата.*

Вратата се затвори.

Пружинко танцуваше в кръг.

– Команда „Убий“! Команда „Убий“!

Корабът зажуужа и отвън се разнесоха експлозии. Сирените млъкнаха.

Хари се втренчи в кучето пазач. Отново се оригна.

– Ах, мамичката му, сега се насадихме. Все тая. Хайде да намерим хлапето. Имаме да пътешестваме из цялата галактика!

От скрит високоговорител прозвънтя гласчето на сина му:

– Тате! Намерих мостика! Всичко се командва с глас!

– Ами, тогава – каза Хари, докато в стената пред него се отваряше врата, разкривайки коридор, – вдигни ни, момче! Вдигни ни!

Откри сина си на идеално пасващ на размерите му команден стол на издигната платформа насред овално помещение, явно мостика. Цялата отсрещна стена представляваше огромен екран. По другите стени бяха подредени работни станции, а пред тях странни на вид седалки.

На екрана, облациите бързо се разреждаха, докато корабът се издигаше през атмосферата. Последните късчета се разпръснаха и пред тях се ширна виолетово небе. Излязоха от атмосферата, сред космическия мрак.

Осветена от слънцето, флотилията на извънземните изпълни екрана.

– Тате! Като нищо са хиляди!

– И даже не е още Коледа – каза Хари, извади още един кен и го подхвърли на момчето. – Как си намери подходящ стол?

– Те се нагаждат сами.

– Значи, ако например искам ей този да е кресло... а така, красота.

Настани се пред една от работните станции, макар да не виждаше никакви копчета, превключватели, екрани или каквото да било. Хари се завъртя на стола и се отпусна назад, докато Пружинко се свиваше в краката му – огромните космически кораби блещукаха като диаманти върху черното кадифе на Космоса.

– Слушай, момче, ето какво ще те посъветвам...

– Няма нищо, тате, и бездруго мразех училището.

– Какво?

– Освен това – и момчето вдигна лявата си ръка и му показа часовника на китката си, – донесъл съм цялата ни мултимедийна библиотека.

– А, сетил си се, значи?

Момчето махна към екрана.

– Спасихме задника на човешката раса.

– Само че сега – рече Хари, мятайки празния кен на пода, който моментално го погълна – всичко там е девствена територия. Това е единственият ни шанс, хлапе, да го видим каквото е, преди хората да се изсипят като хлебарки от фурната.

– Образование!

– Точно така. И още по-добре, никакви шибани данъци! Разбира се – добави той, изваждайки още една бира, – след няколко години ще наминем да ти намерим момиче.

– Момиче ли?

– Вярвай ми, ще си поискаш. И после обратно! Тримата, към звездите!

– Ще ни преследват, тате. Правителството! Космически ченгета! Данъчните! Бащата на момчето!

– Имаме цяла галактиката, в която да се скрием – отвърна Хари, като изпружи крака. – Я сега да видим можем ли да си поискаме южняшко пържено пиле. – Обърна се към панела и ключи вежди.

– Покажи ми копче – каза. – Каквото ще да е.

Показа се един-единствен червен бутон и запримигва.

– Хм, интересно. Какво мислиш? Репликатор за храна? Защо не? Южняшко пържено пиле, моля. – Той натисна копчето. Червеното проблесна за миг и после угасна.

– Тате?

– М?

– Обърнах ни с лице към Земята.

– Къде ми е пилето, да му се не види?

– Всички светлини угаснаха.

Хари се завъртя в седалката си и разгледа планетата.

– Вярно. Какъв е анализът ти, хлапе?

– Ами, електромагнитен пулс?

– И аз така бих казал. Големичък. Цялата планета е угаснала. Но това ни дава малко повече време, бих казал. – Довърши си бирата и отвори следващата. – Добре, че сменихме

самолетите с дирижабли, иначе долу щяха здраво да се изпоблъскат. Едно хубаво нещо да излезе от края на петрола, нали така?

– Трябва да зададем курс, тате.

– Хмм, прав си. Добре, хайде към Марс. Винаги съм искал да огледам по-добре там. А и още не са намерили останките от „Бигъл“. Кой знае, може да успеем да го поправим. –

Побутна Пружинко с крак. – Куче, какво ще кажеш, искаш ли си приятел?

Роботът вдигна глава и удари с опашка по пода.

– Приятел?

– „Бигъл“.

– „Бигъл“! Приятел – „Бигъл“!

– Само си помисли – каза Хари, – първият кадър от „Бигъл“ до Британския щаб на мисията ще е от задника на куче робот.

Баща и син се засмяха заедно.

Смяха се чак до Марс.